

HỒI 43

SONG CẬP HỢP BÍCH

B

ang Chủ thở dài, than thở:

- Điều bất hạnh này khiến cả bốn bang quá hổ thẹn vô cùng, còn suy nghĩ gì nữa! Bốn bang cảm kính tấm lòng tốt của Hoàng thiếu hiệp vạn phần, xin thiếu hiệp thứ lỗi cho những lời vừa rồi nhé?

Thượng Chí thở dài khoan khoái:

- Không dám ạ!

Rồi quay lại phía Nam Cái, mỉm cười nói:

- Lão ca ca, tiểu đệ còn việc gấp đeo lưng, không thể chần chờ được, xin cáo từ nhé!

Nam Cái bùi ngùi:

- Tiểu đệ có cần lão ăn mày này giúp gì không?

- Chưa dám ạ! Sau này nếu có việc nào cần đến, dĩ nhiên tiểu đệ sẽ phải thỉnh ca ca giúp sức!

Việc giải oan cho sư phụ đã xong, mối huyết hận tưởng phải đổ máu, nào ngờ lại dàn xếp tốt đẹp như thế, lòng Thượng Chí nhẹ nhàng như vút được gánh nặng.

Rồi chợt nhớ đến năm người trưởng lão của Thiên Nam Áo Ma Cung, không biết họ đã truy ra tung tích tên phản đồ Mảo Tam Hữu chưa? Bốn phận chàng giờ đây đối với Áo Ma Cung rất nặng, lời ủy thác của ân sư chàng không dám xem thường, và vì việc chinh đồn lại nội bộ của phái Thiên Nam rất rắc rối, phức tạp, nếu chậm trễ một chút hoặc kém tế nhị một tí thì tai hại sẽ mang lại không ít. Tình hình vì thế rất khẩn trương như lửa đốt bên lưng.

Không kịp nói thêm lời nào nữa, chàng vội vàng quay chào Bang Chủ và Bắc Tăng, rồi vút nhảy lên nóc miếu, trong chớp mắt đã biến mất sau mấy hàng cây đằng xa tít.

Dường như Bang Chủ và Nam Cái đang định nói gì với chàng nhưng vụt một cái chàng đã biến mất, nên chỉ đưa mắt nhìn theo khâm phục.

Rời khỏi Linh Quan Miếu, Thượng Chí theo đường cái lớn mà đi. Thân pháp Di Ảnh Phù Quang được tận dụng, bóng Thượng Chí như một làn khói, nhẹ lướt vun vút trên mặt đường.

Một ngày đã qua! Mặt trời cố trườn mình khỏi núi, nhìn xuống mọi vật. Ánh nắng trải vàng trên đường len lỏi qua kẽ lá, tạo thành những vệt sáng lổ đổ trên nền đất.

Bóng Thượng Chí ngắn dần! Đã một ngày, một đêm chạy ráo riết, chàng đã vượt trên ngàn dặm, nhưng chưa tìm thấy dấu tích của năm trưởng lão Thiên Nam, lòng nóng như đốt! Nhưng không thể về Thiên Nam được, vì chàng còn một việc trọng yếu nhất phải làm ngay.

Vô tình con đường dẫn chàng xuyên qua một rừng cây um tùm. Mặt trời đã lên khá cao nên đường xuyên sơn không còn tối nữa, tai Thượng Chí nghe rõ ràng có tiếng nước chảy âm âm.

Vội chạy nhảy lại phía phát ra tiếng động, trước mắt chàng là một dòng sông, nước cuộn cuộn. Dọc hai bên bờ sông rặng thùy dương kéo dài đến mút mắt, màu xanh của ngàn cây nổi bật trên nền trời trong vắt bóng dâm chạy thành một khoảng dài dưới con đường đất, men theo rặng thùy dương. Bên phải con đường, đối diện với con sông là rừng dương liễu rậm rạp, bóng mát phủ kín cả mặt đất.

Một tấm bia đá đã cũ cao hơn trượng dựng bên mép sông, trên có đề ba chữ lớn:

“Liễu Long Đò”.

Thượng Chí thấy lạ vô cùng! Rõ ràng đây là bến đò sao chẳng thấy bóng chiếc thuyền nào cả.

Nhướng mắt nhìn dòng nước đục ngầu, chảy siết như thác, biết không sao qua được. Chàng bóp trán, cố tìm một phương cách qua sông nhưng đành thúc thủ!

Một cơn gió vút qua, rừng thùy dương được mơn trớn, ngã nằm theo làn gió. Chợt Thượng Chí ngửi thấy mùi tanh tanh của máu.

Thượng Chí giật nảy mình, đảo mắt nhìn sâu vào rừng liễu, vì công lực cao thâm nên tinh mục của Thượng Chí rất thông, chàng thấy tí mù trong rừng cây như có nhiều bóng người nằm ngủ la liệt dưới đất.

Khê lắc mình một cái, Thượng Chí phóng mình vào rừng phi lao. Trước mặt chàng những xác chết ngổ ngang, máu me lai láng, đọng thành vũng lớn, máu đã đông lại pha với cát đất tạo thành màu thâm đen bốc mùi tanh hôi nặc mũi. Thượng Chí lạnh người, nhìn kỹ những xác chết, bỗng chàng buột miệng nói lớn:

- Âm Sát!

Gần trên ba mươi mạng người cùng bị giết một cách giống nhau. Thiên linh huyết nát bét, não tủy tung tóe, pha lẫn với máu thành một màu lầy nhầy, đầm ướt cả mặt mũi, trông mà khiếp! Trên nét mặt các tử thi còn lộ vẻ hãi hùng tột độ.

Cách giết người quá dã man này của Âm Sát Mạc Tú Anh không còn lạ gì đối với giang hồ. Bọn võ lâm nhiều phen chạy trốn chết vì nàng, nghe đến Âm Sát chẳng khác nào được tin quỷ sứ xuất hiện vậy.

Cái hành động sát nhân ấy của nàng không phải vô lý do, nguyên nhân những cuộc thảm sát là vì sự mất tích của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ và cứ mỗi năm nàng tự đặt một luật lệ xuất hiện giang hồ một lần, rồi rút về qui ẩn, khi dưới tay nàng đã được một trăm người bị hạ độc thủ.

Thượng Chí kinh ngạc vô cùng! Rõ ràng khi chia tay chàng biết nàng đã giết đủ số rồi, sao bây giờ lại thế này! Hay là nàng đã phá luật? Đó thật là mối hiểm cho bọn cao thủ trong võ lâm.

Thượng Chí lẩm bẩm mấy câu vô nghĩa, rồi cúi xuống nhìn sát mặt những tử thi, xem thử họ là người phái nào? Đột nhiên Thượng Chí giật nảy mình! Sợ mình nhầm lẫn, chàng cúi nhìn lại lần nữa. Nét mặt Thượng Chí cau lại, rồi thở dài... Thì ra chàng mới nhìn ra được xác của Mão Tam Hữu, hộ pháp của Ảo Ma Cung.

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Hừ! Bọn mi đã can đảm phản môn, hành động trái đạo dẫu có chết cũng không ai thương tiếc.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng cũng động lòng, vì dẫu sao chàng đã là chủ môn của Thiên Nam, nên chàng và bọn môn đồ hầu như đã có một sợi dây tình cảm thiêng liêng buộc chặt lại, và cảm thấy từ đây mình phải chịu hoàn toàn trách nhiệm đối với hành động của môn hạ Thiên Nam. Thượng Chí thấy vai mình trĩu xuống vì trọng trách. Bất giác chàng thở dài lẩm bẩm:

- Tại sao nàng lại xuống tay hạ độc thủ bọn phản đồ này? Còn năm trưởng lão lên đường truy tầm bọn này trước ta, mà sao bây giờ ta chưa thấy tăm dạng bọn họ đâu cả?... Hay là đã bị...

Nghĩ đến đây Thượng Chí giật thót người, chợt bên tai văng vẳng có tiếng kêu la, nhưng không lớn lắm, lại bị đứt đoạn vì tiếng phi lao reo vút vút ất hẫh. Nếu không được cái công lực thâm hậu thì Thượng Chí khó phân biệt được cái âm thanh hỗn loạn ấy.

Thượng Chí vội định thần lắng tai nghe lại lần nữa, nhưng tiếng la ấy không còn nữa, lòng ngờ vực thầm, chàng lẩm bẩm:

- Hai tai ta nghe lầm chăng? Vô lý!

Nghĩ thế chàng lại lắng tai nghe một lần nữa, đột nhiên có tiếng phát ra rất nhỏ nhưng đượm vẻ hải hùng...

Không còn nghi ngờ gì nữa Thượng Chí liền nhắm hướng phát ra tiếng la hét phóng mình vun vút, chẳng mấy chốc bóng chàng mất hẳn trong rừng phi lao trùng trùng điệp điệp.

Ở giữa rừng phi lao có một khoảng đất trống bằng phẳng, cỏ mọc lấp xấp đến mắt cá, nơi đó có bóng người đang vờn nhau như hình với bóng, một trận đấu long trời vờ đất...

Ba lão già áo đỏ tay cầm thiết trượng, đem toàn lực múa vun vút, vây chặt một thiếu phụ, bóng thiếu phụ như ma, như quỷ lạnh lẽo phi thường, mỗi lần song chưởng vung lên, một luồng kinh lực mạnh như sấm sét liền áp tới khiến ba lão áo đỏ kia phải mấy phen thất điên bát đảo. Ngoài vòng chiến còn thấy thêm hai lão già áo đỏ nữa đang ngồi nhắm mắt, mặt xanh mét, dường như họ đã bị nội thương khá nặng.

Thiếu phụ trẻ đẹp kia cứ nhớn nhoe như đùa cợt với ba lão già áo đỏ, thảnh thơi nàng ré lên một tràng cười lạnh lạnh, tay lạnh như chớp giạt, xuất những thế kỳ độc, khiến ba thiết trượng của lão già áo đỏ bị ép xuống, như đang gặp phải một sức mạnh di sơn đảo hải đè xuống, tình thế vô cùng nguy ngập.

Còn ba lão già áo đỏ kia chính là bọn người trong ngũ trưởng lão của Nguyên Lão Viện Ảo Ma Cung Thiên Nam phái và hai lão ngồi ngoài cũng vậy.

Và thiếu phụ trẻ đẹp ấy chính là người lừng lẫy sát giới giang hồ, là Âm Sát Mạc Tú Anh.

Không hiểu vì sao họ lại gây sự với nhau, mà đánh chí chết thế?

Đột nhiên Âm Sát công liền ba chiêu, áp lực của chưởng phong ép ba trưởng lão áo đỏ lùi lại tám bước tiếp, nàng cất tiếng lạnh lạnh quát mắng.

- Ba thằng già này thật không biết xấu hổ là gì cả! Ta có luật: hễ ai tiếp được ba chiêu của ta thì khỏi chết, vậy sao cứ dằng dai mãi thế, không chịu chạy cho xong. Tức thật! Nếu không vì cái luật ấy chắc bọn người đã nát thây rồi. Một lần cuối cùng ta khuyên các người hãy cấp thời rút lui, kéo nổi giận ta phá luật thì e năm mạng già khó thoát đấy!

Ngũ Tịch Trưởng lão Đỗ Nhất Phi hét lớn:

- Mi cả gan thực! Đã đả thương hai sư đệ ta, lại gây thiệt mạng trên chục môn đồ của bốn bang, mi phải đền mạng là hợp với đạo trời!

- Đạo trời?! Ha!... Ha!...

Âm Sát Mạc Tú Anh ré lên cười lạnh lạnh, xé không gian xoáy mạnh vào tai ba người như muốn đâm thủng màng nhĩ. Đi liền với điệp khúc rợn người ấy, thân hình Âm Sát như một làn khói, phóng nhanh về phía Đỗ Nhất Phi, vùng song chưởng, đẩy mạnh, một luồng kinh lực ép mạnh tới. Tư thế quả độc hại phi thường.

Thấy đồng bọn bị áp chế, hai lão áo đỏ hừ lên một tiếng lạnh lùng, vận toàn lực, vùng mạnh thần trượng. Hai vầng sáng bạc loáng lên, nhắm đầu Âm Sát bủa xuống, khí thế mạng tưởng đến ngàn cân.

Đỗ Nhất Phi thấy đối phương muốn hạ độc thủ, tuy biết mình không phải là địch thủ của yêu nữ này, nhưng đứng trong nguy ngập cái chết chầu chực bên mình, không lý đứng yên sao? Nghĩ thế, lão vội đưa thiết trượng vận toàn lực quét mạnh một thế, mong ngăn được phần nào uy thế của đối phương.

Bùng! Một tiếng lớn chát chúa, đồng thời một tiếng hự phát ra. Thiết trượng bị đánh tung lên không, quay tít như chong chóng, còn Đỗ Nhất Phi bay ngược ra ngoài mấy trượng, miệng ọa mấy búng máu tươi. Đương nhiên thương thế không nhẹ gì!

Trong khi đó, song trượng của hai trưởng lão đã lao vút xuống cận đầu Âm Sát. Nếu để trúng phải, thì nhất định nàng không thể nào toàn mạng được...

Tuy động tác nhanh nhẹ của hai vị trưởng lão như chớp giật, nhưng công lực của hai người còn thấp hơn Âm Sát Mạc Tú Anh một bậc, hơn nữa nàng lại được thiên phú cho tài lạnh lẽ, nên chỉ lách nhẹ một cái đã thoát vòng kim tỏa của hai vầng thiết trượng.

Nhảy được ra ngoài, Âm Sát liếc mắt nhìn hai trưởng lão mỉm cười duyên dáng:

- Bây giờ đến phiên hai vị đó!

Tiếng nói ngọt ngào, êm ái làm sao, nhưng hai vị trưởng lão lạnh toát người. Thấy thân kỳ ảo của yêu nữ hai người đã khiếp rồi, nay lại nghe nói thế lại khiếp hơn. Hai trưởng lão vội lùi lại ba bước thủ thế...

Mạc Tú Anh cười lạnh lùng, từ từ bước tới, song chưởng thủ trước ngực, rồi đột nhiên phóng mạnh tới...

- Chớ có lộng hành!

Tiếng hét như sắt lạnh làm ba người giật mình kinh hãi.

Âm Sát Mạc Tú Anh tự nhiên thâu chưởng lại lòng ngạc nhiên vô cùng! Giọng lớn lối ấy nàng chưa nghe ai cả gan nói với nàng bao giờ, ấy thế mà người này lại dám ngông cuồng buông lời ngăn cản hành động của nàng! Rõ gã hết muốn sống rồi.

Trong giang hồ hễ nghe đến tên Âm Sát kinh ngạc không phải là không có lý!

Chẳng riêng gì Âm Sát, mà cả mấy vị trưởng lão Thiên Nam phái cũng kinh ngạc không kém.

Tổng trưởng lão Đỗ Nhất Phi lúc ấy tuy đang mang trọng thương, nhưng cũng vội trỗi dậy, đưa tay áo lau sạch máu miệng, rồi đưa mắt nhìn dáo dác...

Một bóng người rời khỏi đám phi lao, như một làn khói nhẹ, đáp xuống giữa trận. Thân pháp quả kỳ ảo vô cùng!...

Âm Sát Mạc Tú Anh há hốc nhìn người mới đến, một lát lâu buột miệng:

- Người là Lãnh Diện Nhân à?

Giọng lạnh lùng, Thượng Chí đáp:

- Thừa phải chính tại hạ đây!

- Ta đang muốn tìm người thì người đã đến?

Thượng Chí mỉm cười:

- Thật à?

- Ủ!

Ba vị trưởng lão thấy Thượng Chí, bất đồ vui mừng không kể. Cả ba sắp hàng ngang bước tới trước mặt Thượng Chí ngả đầu chào rất cung kính:

- Xin bái kiến chưởng môn! Chưởng môn đến thật đúng lúc!

Đưa tay ngăn lại, Thượng Chí nói:

- Miễn lễ cho ba vị! Lần sao chớ có đa lễ như thế nữa nhé!

Mạc Tú Anh tròn mắt nhìn sững Thượng Chí, nói lớn:

- Cái gì... người... người là Thiên Nam Đế Quân Ảo Ma Cung à?

Không thèm để ý đến sự ngạc nhiên của Âm Sát, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Phải! Người ngạc nhiên lắm sao?

- Người không phải là truyền nhân của Ma Trung Chi Ma chăng?

- Người lầm rồi! Vì tiên sư chính là Đế Quân đời trước của Thiên Nam Ảo Ma Cung.

Đột nhiên Âm Sát Mạc Tú Anh lùi lại ba bước, mặt biến sắc, mắt nhìn chòng chọc vào Thượng Chí, nói:

- Vậy người thật là Đế Quân Thiên Nam Áo Ma Cung à?

- Không thật thì láo sao! Người không tin, tại hạ cũng chẳng cần.

Lấy lại được trầm tĩnh bình thường. Mạc Tú Anh mỉm cười duyên dáng, nói:

- Nào phải không tin! Nhưng vì bất ngờ nên cảm thấy thế thôi!

Thượng Chí cười nhạt, mắt lạnh lạnh nhìn Âm Sát rồi cất tiếng hỏi:

- Mấy mươi xác chết đằng kia có phải do người gây ra không?

Đôi mày liễu khẽ nhíu lại, Mạc Tú Anh mỉm cười đáp tự nhiên:

- Phải đấy! Đã thế thì sao nào?

Cười khô khan, Thượng Chí cất giọng nhạt nhẽo:

- Người đã phá luật rồi sao? Một trăm sinh mạng mỗi năm chưa vừa lòng à?

Nét khả ái vụt biến mất, mặt lộ đầy sát khí, Mạc Tú Anh mắt long lanh nhìn Thượng Chí, buột miệng:

- Lãnh Diện Nhân! Người nhìn ta có đẹp không?

Thượng Chí ngơ ngác, không biết nàng hỏi thế với dụng ý gì? Vì thế chàng cứ ngờ ngẩn trở mắt nhìn Âm Sát Mạc Tú Anh, không nói lên một lời nào cả.

Đột nhiên, hai trưởng lão bị thương khi nãy ngồi bật dậy và tiến đến đứng sát cánh với vị trưởng lão kia. Xem dáng điệu hai người, có thể đoán được thương thế của họ đã đỡ nhiều rồi.

Qua phút chờ đợi, vẫn không thấy Thượng Chí đáp, Mạc Tú Anh lập lại:

- Lãnh Diện Nhân! Người thấy ta có đẹp không?

Thượng Chí cau mày, hỏi lại:

- Người hỏi thế có ý gì chứ?

Mạc Tú Anh nghiêm nghị, nói:

- Người hãy trả lời câu hỏi của ta trước đã!

Thấy khó hiểu vô cùng, nhưng Thượng Chí vẫn đáp:

- Không sai, người còn trẻ đẹp lắm, nhưng lòng dạ lại...

- Đủ rồi! Khỏi cần người phải chửi rửa ta nữa. Câu trả lời vừa rồi là nguyên nhân của những cái chết kia đấy!

Thượng Chí đã vỡ lẽ! Chàng trầm nghĩ:

- Hừ! Thì ra bọn phản đồ Mạo Tam Hữu thấy nhan sắc mụ này, lòng nổi ý tà dâm, nào ngờ chạm phải nữ sát tinh. Thật đáng kiếp!... Hà! Tuy bọn này là phản đồ của bốn môn, nhưng lại chết dưới tay độc thủ của nữ ma đầu Mạc Tú Anh này, nếu tin này mà truyền ra giang hồ thì còn gì tăm tiếng của Thiên Nam phái nữa! Ta không thể để cho ai làm nhục đến Áo Ma Cung cả! Vì dầu muốn dầu không ta cũng đã là người của Thiên Nam rồi.

Nghĩ thế, Thượng Chí liền cười lạnh lùng, gần từng tiếng:

- Mạc Tú Anh! Người có biết những người bị người sát hại là ai chẳng?

Không chút e ngại, Mạc Tú Anh đáp:

- Đó là bọn phản đồ của Thiên Nam phái chứ ai!

Nét mặt rần lại, Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Người có biết tại hạ là gì của Thiên Nam chẳng?

- Người muốn báo thù cho bọn phản đồ ấy à!

Thượng Chí cười khẩy, đáp:

- Dĩ nhiên! Tuy họ là bọn phản đồ thật, nhưng tội ấy không phải bất cứ ai cũng sửa trị được!

Hơi biến sắc, Mạc Tú Anh nói:

- Được! Nhưng việc này hãy tạm gác lại đã, lát nữa sẽ giải quyết... Ta nghe bọn giang hồ đồn rằng: Người đã tìm được một nửa kia của Phật Thủ Bảo Cập rồi phải không?

- Phải!

Mạc Tú Anh lộ vẻ vui mừng, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Người còn nhớ lời giao ước với ta trước kia chẳng?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Người tìm tại hạ vì việc này à?

- Quả đúng, không sai một ly!

Đôi má Mạc Tú Anh ửng hồng, bà ta xúc động vô cùng, tim đập thành thịch, toàn thân nàng run lên. Mắt nhìn Thượng Chí đăm đăm, chờ đợi...

Suốt mười tám năm đằng đẳng sống trong lo âu, mong mỏi. Nàng đã đặt chân trên khắp nẻo đường để tìm tung tích của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ chồng nàng, nhưng bóng

người chồng yêu quý vẫn biến biệt. Do đó bà ta tức giận trúc bao nhiêu oán hận trên đầu bọn giang hồ và bà ta đã nổi tiếng là một tay sát giới...

- Này Lãnh Diện Nhân! Tin đồn ấy có thật hay không?

Thượng Chí lấy Bảo Cập trong người đưa ra, rồi lạnh lùng nói:

- Phải, đây là bằng chứng của lời đồn đó!

Mạc Tú Anh mừng rỡ ra mặt, bà ta nói:

- Đưa xem thử nào!

Hơi do dự, nhưng cuối cùng cũng ném sang Mạc Tú Anh.

Âm Sát đưa tay bắt lấy, còn tay kia móc trong người ra một chiếc đồng đen mà trước kia đã đoạt của Thượng Chí. Đưa song thủ vừa tầm mắt. Mạc Tú Anh nhìn một lúc như để so sánh, rồi rú lên cười điên dại. Âm thanh vang dội tận từng mây, xen lẫn với tiếng rầm rì của rừng phi lao tạo nên một tầm thức man dại.

Năm trưởng lão đứng ngơ ngác, trố mắt nhìn hai người. Họ không hiểu gì cả!

Tiếng cười đã dứt hẳn mà Mạc Tú Anh vẫn còn đứng ngây ra như kẻ mất hồn. Lệ ứa quanh tròng, rồi e ngại, ngập ngừng lăn xuống đôi má mịn màng.

Qua một lúc lâu, Mạc Tú Anh đã lấy lại bình thường, nàng cất giọng run run:

- Chàng đã chết hay còn sống?

- Vẫn còn sống!

Mạc Tú Anh suýt ré lên vì vui sướng, mắt chớp lia lịa, lệ tràn ướt cả mặt, bà ta lẩm bẩm như nói trong mơ:

- Chàng còn sống!... Chàng còn sống!...

Rồi đột nhiên quay lại, cất giọng run run.

- Người nói thật à?

- Không thực! Thì tại hạ đối người làm gì!

Mạc Tú Anh cười duyên dáng nhìn Thượng Chí, dịu giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Ta, Mạc Tú Anh này không bao giờ thất hứa cả, và theo lời hứa khi trước, Song Thủ này sẽ thuộc về người. Này hãy cầm lấy!

Nói xong liền ném Song Thủ cho Thượng Chí.

Đưa tay ra bắt lấy Song Thủ lòng Thượng Chí vui mừng vô cùng, nghĩ thầm:

- Phật Thủ Bảo Cập nay đã đủ đôi, ta chỉ cần theo khẩu thuyết đã ghi trên Song Thủ này mà tập luyện, thì không chóng thì chầy Khư Mê Thần Công phải thành. Do đó mỗi thâm cừu huyết hận lo gì không chả được. Dầu công lực của Quỷ Bảo Chủ Nhân có cao siêu đến bậc nào đi nữa cũng phải phục và như thế ta sẽ cắt đầu lão về tế phụ thân để người và cả Hoàng Gia Trang sẽ được ngậm cười nơi chín suối.

Trong khi ấy, Mạc Tú Anh tiến tới ba bước ra dáng mong đợi, hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Chàng hiện ở đâu?
- Quỷ Bảo!
- Quỷ Bảo à!
- Phải Dương Sát đã bị Bảo Chủ bắt và nhốt trong nhà đá ở Quỷ Bảo.

Toàn thân Mạc Tú Anh rung lên mặt biết sắc, nghiêng chặt răng, mắt lóe những tia sáng kỳ lạ. Bà ta không ngờ, người chồng yêu quý nhất đời nàng đã bị Quỷ Bảo Chủ Nhân bắt nhốt suốt mười tám năm trời.

Đột nhiên Mạc Tú Anh buột miệng hỏi:

- Lãnh Diện Nhân! Làm sao người tìm được chiếc Phật Thủ Bảo Cập đó?

Thượng Chí cười khô khan, đáp:

- Tại hạ đã một lần xông vào Quỷ Bảo, may mắn thoát ra được và vô tình nhặt Bảo Cập này trong nhà đá.

-Ồ!...

Mạc Tú Anh kêu lên ngạc nhiên. Trầm ngâm một lát, cuối cùng bà ta dịu giọng:

- Lãnh Diện Nhân! Mạc Tú Anh này sẽ nhớ mãi ơn này. Thôi ta đi! Hẹn ngày gặp lại nhé!

Vừa dứt lời, thân hình Âm Sát khẽ lắc một cái đã phóng ra xa.

- Dừng lại!

Mạc Tú Anh đã nhanh, nhưng Thượng Chí còn lẹ hơn, nên khi Mạc Tú Anh vừa định nhún chân lần thứ hai thì đã thấy Thượng Chí đứng chặn trước mặt, đưa mắt lạnh lùng nhìn bà ta rồi cất giọng răn rỏi:

- Âm Sát Mạc Tú Anh! Bà khỏi phải mang ơn tại hạ, vì giữa chúng ta chỉ có tính cách trao đổi thôi. Không ai chịu ơn ai cả, tại hạ giúp người truy ra tung tích của chồng, thì người lại tặng tôi phân nửa Phật Thủ kia!...

Mạc Tú Anh sững sờ một lát rồi nói:

- Như vậy người muốn gì nữa?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Hai ta còn món nợ cần phải tính gấp!

- Thật sao?

- Phải!

- Mà nợ gì mới được chứ?

Mắt lóe lên tia lạnh lạnh, Thượng Chí nói gần:

- Người đừng có giả bộ nữa! Mấy chục sinh mạng của bốn môn đã...

Như chợt hiểu, Mạc Tú Anh cười khẩy, nói:

- À! Ra thế! Nhưng chính bọn phản đồ tự tìm chết, chứ nào ta có muốn thế đâu!

- Hừ! Người còn dả thương ba trưởng lão của bốn môn nữa!

Mạc Tú Anh mỉm cười, cất giọng bình thản:

- Người muốn thanh toán như thế nào?

Đôi mày kiếm dựng ngược, Thượng Chí nghiêm giọng:

- Tại hạ cũng chẳng muốn làm khó dễ với người làm gì, vì người còn phải rảnh tay để đi tìm chồng...

Mạc Tú Anh cười khanh khách, rồi cất giọng chế riễu:

- Không ngờ trong đời này lại có chuyện khôi hài thế! Mạc Tú Anh này lại được người ta tha chết... Ha!... Ha...

Thượng Chí hừ một tiếng lạnh lùng, nói:

- Người không tin à?

Mạc Tú Anh gần từng tiếng:

- Lãnh Diện Nhân! Người tự tay thanh toán à?

- Dĩ nhiên! Người đừng coi thường mà hối không kịp đấy!

Mạc Tú Anh hơi rung động, nhưng tin ở tài mình có thể khắc chế được Thượng Chí, nên nói:

- Ta, Mạc Tú Anh này cũng xin hứa tuyệt đối không lấy mạng người đâu!

Thượng Chí cười khẩy, nói:

- Người dành câu ấy cho ta thì hơn!

Mạc Tú Anh tức giận, quát:

- Lãnh Diện Nhân! Người tài sức bao nhiêu mà nông cuồng thế! Nường Nường đang đợi người ra tay đây!

Thượng Chí hừ một tiếng, cất giọng lạnh lạnh:

- Âm Sát chớ có tự phụ! Tiếp chiêu, này!

Chữ này vừa dứt, thân hình Thượng Chí đã lướt tới, vạch một chưởng lực mạnh.

Không khí trở nên căng thẳng đến tột độ.

Năm trưởng lão của Thiên Nam vội lui lại tám bước, cả mười con mắt đổ dồn vào trận đấu. Họ muốn xem tài nghệ của vị tân Đế Quân Thiên Nam Áo Ma Cung này cao diệu như thế nào!

Nhìn thế công của Thượng Chí vừa nhanh vừa mạnh như chớp set, bọn ngũ lão giật mình, le lưỡi, khiếp phục. Họ cảm thấy hãnh diện vô cùng!

Về phần Mạc Tú Anh cũng kinh hoảng vô cùng, bà ta không ngờ cách có mấy tháng mà Thượng Chí đã hoàn toàn thay đổi. Không dám coi thường, Mạc Tú Anh vận toàn lực, hữu chưởng chống đỡ. Tiếng chưởng khí chạm nhau phát ra chói tai nhức óc. Cả hai đối thủ cùng một lúc lùi lại mấy bước, gờm nhau.

Không để mất thì giờ, hai người lại xáp vào, tấn công tới tấp mong chiếm lợi thế.

Bụi cát tung lên mịt trời, rừng phi lao ngã nghiêng theo áp lực của chưởng phong, phát lên những tiếng kêu ào ào. Những cây gần nhất ngã hẳn về một phía như muốn bật cả gốc.

Những chiêu thức kỳ quái được áp dụng một cách thần tình biến ảo. Sóng chưởng cuộn cuộn xoắn không khí, tạo thành những tiếng gào thét dữ dội tựa tiếng sóng gầm.

Một trận đấu hiếm thấy trên võ lâm diễn ra vô cùng linh động và ngoạn mục. Trong phút chốc bóng hai đối thủ vờn nhau trong làn bụi cát như hình với bóng. Sắc trời thay đổi hẳn theo màu vàng tối của bụi cát.

Năm trưởng lão Thiên Nam phái rừng mình kinh hãi, trước công lực quỷ khiếp thần sầu của chưởng môn họ và nữ ma đầu kia. Bất đầu năm vị trưởng lão thấy lo sợ thay cho tánh mạng hai người, nhưng liệu sức không giúp được gì nên chỉ trở mắt nhìn...

Đã hơn một trăm chiêu rồi, mà chưa phân biệt được ai thắng ai bại. Mặt trời gần đứng bóng, ánh nắng đã bắt đầu gay gắt, chẳng khác gì ma giỡn bóng.

Âm Sát càng đánh càng rùng mình, công lực cao thâm của Thượng Chí làm bà ta phân vân vô cùng. Rõ ràng trước kia chàng đâu có được cái công lực như vậy! Không hiểu vì lẽ gì mà nay công lực của chàng lại tăng lên cả bội phần như thế?

Còn Thượng Chí cũng kinh hãi thâm! Âm Sát quả danh bất hư truyền, hèn gì bọn võ lâm khiếp sợ bà ta cũng phải! Nếu Âm Dương Song Sát mà hợp lại, thì trong giang hồ khó tìm được địch thủ của họ, Song Sát trước kia lừng danh giang hồ thật chẳng ngoa tí nào!

Hai người kịch chiến thêm mười chiêu nữa, bỗng Âm Sát thét lạnh lãnh:

- Đỡ!

Vừa dứt tiếng thét, song chưởng động liên hồi. Trong chớp mắt Mạc Tú Anh đã xuất liền hai mươi bốn chiêu cực kỳ biến ảo. Những chiêu thức này hoàn toàn khác nhau càng về sau càng nhanh, chưởng pháp lại biến hóa thiên hình vạn trạng, bao trùm toàn thân Thượng Chí.

Biết nguy đến nơi, nhưng không còn kịp chống đỡ, Thượng Chí liền vận nội công chịu đựng. Ngọn chưởng thứ hai mươi bốn của Mạc Tú Anh đã đánh trúng ngay ngực Thượng Chí. Thượng Chí cố nhịn đau không thém kêu lên một tiếng cứ lùi lại năm bước, há miệng phun ra hai búng máu tươi.

Bọn ngũ lão thất kinh định liều mạng với Âm Sát nhưng Thượng Chí đã đưa tay cản lại.

Trong khi ấy Mạc Tú Anh mỉm cười, nói:

- Lãnh Diện Nhân! Thương thế ra sao? Chúng ta ngừng tay nhé?

Thượng Chí cắn chặt răng, hét lớn:

- Người tưởng ta thua à! Hừ! Hãy ráng tiếp theo một chiêu nữa rồi hãy đi.

Nói xong, liền vận toàn lực, dùng ngay chiêu thức Ma Vương Gõ Cửa, tả chưởng vung lên, xoáy mạnh...

Đó là chiêu cuối cùng trong Ma Ma Chưởng Pháp và cũng là một trong ba chiêu độc đáo nhất của chưởng pháp này. Thượng Chí đánh ra chiêu này với sự tức bực trong lòng, nên không còn e ngại gì nữa. Cái công lực hai trăm năm đã dồn cả vào thế đánh, vì thế uy lực của nó tưởng có thể di sơn đảo hải, rùng rợn phi thường.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>